

H. P. Pedersen: Jeg tillader mig at foreslaa, at dette Lovforslag henvises til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte.

(Lovforslaget findes i Tillæg C., Sp. 679).

Sagen sattes under Forhandling.

K. Bjerre: Jeg ved, at jeg udtaler manges Tanker baade her i Tinget og ude omkring i Landet, naar jeg takker den højtærede Justitsminister, fordi han har fremsat dette Forslag. Det er nu efter en lang og grundig Behandling i det høje Landsting kommet ned til os i en Skikkelse, som jeg i ethvert Tilfælde for mit Vedkommende finder fuldt ud tilfredsstillende.

Hovedpunktet i denne Sag er, at den politimæssige Reglementering af Utugten ophæves. Denne Reglementering gaar, som ærede Medlemmer vide, ud paa, at naar en Kvinde to Gange af Politiet er greben i at drive Erhverv ved Utugt, bliver hun tredje Gang indskreven paa Politiets Liste. Kvinder kunne ogsaa komme paa Politiets Liste frivilligt ved selv at melde sig, men det hører dog vist til de sjældne Tilfælde. I Reglen vil det gaa saaledes til, at hun bliver to Gange greben i at drive Utugt som Erhverv, og tredje Gang bliver hun indskreven. Saa faa disse Kvinder for det første Paalæg om at møde til Visitation hos Politilægen, en eller maaske to Gange om Ugen; endvidere Paalæg om at bo i visse Gader og at afholde sig fra at gaa paa visse Gader om Dagen og saa fremdeles. De faa en Række Paalæg, men naar de holde sig disse Paalæg efterrettelige, have de en Slags offentlig Tilladelse til at drive Utugt som Erhverv.

Mod denne Reglementering af Utugten, mod dette, at Staten under visse Betingelser sætter Lovlighedens Stempel paa Utugterhvervet, har der været anket, lige siden denne Ordning kom til Verden, det vil sige siden 1874, da den Lov blev given, som særlig ordner disse Forhold. I Grunden

ligger det længere Tid tilbage, idet Politiet kan udstede saadanne Reglementer i Kraft af Loven af 1871 om Politivedtægter, hvor der i § 2 Litra C. staar, at Kommunalbestyrelsen kan udstede Vedtægter for Politiet om Tilsyn med løsagtige Fruentimmer. Men det har mindre at sige, fra hvilken Tid det stammer, Hovedsagen er den, at lige siden denne Reglementering kom i Stand, har der været arbejdet meget stærkt derimod fra mange Sider i Befolkningen. Der har endogsaa bestaaet en Forening, hvis Hovedopgave har været at faa denne Reglementering ophævet, og der er ogsaa gentagne Gange i dette Ting arbejdet paa at faa den fjernet. Der er saaledes vedtaget Forslag, gaaende ud derpaa, i 1899—1900 og i 1900—01. Det har dog hidtil ikke kunnet lykkes.

Hvorned forsvarer man nu denne Reglementering? Man forsvarer den udelukkende med sanitære Grunde. Man har sagt, at Kønssygdommene ere saa farlige, saa slemme, at der maa gøres alt for at hindre deres Udbredelse. Man har derfor draget den Slutning, at naar man tvang de Kvinder, som gave sig af dermed, til at lade sig visitere hos Lægen med visse Mellemlum, kunde man paa den Maade faa modarbejdet Sygdommen. Det er udelukkende med disse Grunde, Reglementeringen forsvares. Man har naturligvis ikke gjort noget som helst Forsøg paa at forsvare den ud fra moralske Begreber; enhver vil jo ogsaa med et halvt Øje kunne se, at dette ikke lader sig gøre. Enhver maa da ogsaa indrømme, at Reglementeringen er inhuman overfor de Kvinder, man derved rammer. De faa ganske vist en Slags Tilladelse til at drive deres Erhverv, men paa den anden Side medfører den, at de blive en Slags Pariakaste. De maa kun gaa og kun bo paa visse Steder og blive derfor udplyndrede af Værter og Værtinder, hos hvem de logere. De ere overgivne til Politiets Naade og Unaade. De synke derfor let ned til en Pariakaste, saa at det bliver saa at sige umuligt for dem at komme ud af det igen. Det er en Hovedanke derimod, at det er saa vanskeligt for disse indskrevne Kvinder at komme ud af det igen. De maa mange Gange i lang Tid bøde for, at de i Ungdoms Let-sindighed ere komne ind paa den Bane.

Man har ikke kunnet benægte, at denne Ordning var inhuman og i Strid med almindelige Begreber. Men man har udelukkende forsvaret den dermed, at det var til Gavn for Samfundssundheden og til Modarbejdelse af disse frygtelige Syg-